

Hoewel het in juli 1987 om enkele honderden slachtoffers ging, moet niet vergeten worden, dat de Drieteenmeeuw een bijzonder talrijke soort is. In Groot-Brittannië alleen al broeden meer dan 400.000 paren. De natuurlijke sterfte in de periode na het uitvliegen is altijd groter dan normaal, zeker als de weersgesteldheid ongunstig is. De harde, noordwestelijke wind heeft er vermoedelijk voor gezorgd, dat een deel van deze natuurlijke sterfte meer zuidelijk heeft plaatsgevonden. Wellicht mag de conclusie getrokken worden dat de opmerkelijk stranding van honderden Drieteenmeeuwen in juli 1987 veroorzaakt werd door een verplaatste natuurlijke sterfte in combinatie met een verhoogde sterfte na het uitvliegen als gevolg van slechte weersomstandigheden.

Jelle van Dijk

-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-

DE ZILVERMEEUW NEEMT NIET LANGER TOE ALS BROEDVOGEL

De Zilvermeeuw is in de loop van deze eeuw sterk in aantal toegenomen. In 1926 werden er al bijna 10.000 paren geteld. Ondanks de intensieve bestrijding tot het midden van de zestiger jaren nam de stand niet af.

Toen de bestrijding werd stopgezet nam het aantal tot 1976 met zo'n 15 % toe. Na dat jaar verminderde deze toename tot tenslotte de stand stabiel bleef. In 1984 en 1985 hebben ongeveer 88.500 paren in Nederland gebroed. De cijfers van 1986 wijzen op een vermindering van de stand met zo'n 4 %.

Deze vermindering wordt in verband gebracht met het sterk afgenomen broedsucces. Dit wordt veroorzaakt door de sterk toegenomen roof van eieren en jongen door soortgenoten. Ook neemt het aantal eieren en het gewicht van de jongen sterk af. Deze veranderingen wijzen alle sterk op een sterk toegenomen concurrentie om voedsel. Op Terschelling lijkt de Kleine Mantelmeeuw de Zilvermeeuw langzamerhand uit zijn voedselgebied (de Noordzee) te verdringen.

Uit: LIMOSA, jaargang 60, 1987, Aflevering 2

GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT GEKNIPT

-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-